

Datum van inontvangstneming : 30/04/2015

Zaak C-137/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 maart 2015

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 februari 2015

Verzoekende partij:

María Pilar Plaza Bravo

Verwerende partij:

Servicio Público de Empleo Estatal. Dirección Provincial de Álava

te Villa de Bilbao, op 24 februari 2015

De Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco [*omissis*] geeft

[*omissis*]

de volgende

BESLISSING

In het hoger beroep dat **MARÍA PILAR PLAZA BRAVO** heeft ingesteld tegen het vonnis dat de Juzgado de lo Social n° 3 de Vitoria-Gasteiz op 30 juni 2014 in zaak nr. 624/13 heeft gewezen in het geschil tussen **MARÍA PILAR PLAZA BRAVO** en de **SERVICIO PÚBLICO DE EMPLEO ESTATAL (overheidsdienst voor arbeidsbemiddeling; hierna: „SPEE”)** over het bedrag van haar werkloosheidsuitkering [*omissis*] [Or 2]

[*omissis*]

FEITEN

[*omissis*]

[*omissis*] **[Or 3]** [*omissis*] [irrelevante of in het deel „feitelijk kader” vermelde procedurele gegevens]

[*omissis*] [irrelevante procedurele kwesties]

TEN ZEVENDE.- [*omissis*] Op 24 februari 2015 heeft de kamer voor arbeidszaken definitief beslist om het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag: **Verzet artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid zich in omstandigheden als die van het onderhavige geding tegen een nationale regeling krachtens welke voor de berekening van de uitkering bij volledige werkloosheid als gevolg van het verlies van een deeltijdbaan, die de enige baan van de werknemer is, er op het algemeen vastgestelde maximale bedrag van de uitkering een deeltijdcoëfficiënt wordt toegepast die overeenkomt met het percentage dat de arbeidstijd van de deeltijdwerker uitmaakt ten opzichte van de arbeidstijd van een vergelijkbare voltijdwerker, als er rekening wordt gehouden met het feit dat in die lidstaat deeltijdwerkers voor het overgrote deel vrouwen zijn?**

Het voorgaande is gebaseerd op de volgende

RECHTSGRONDEN

TEN EERSTE.- Onverminderd het hoogste toezicht en de controle van het Hof, is de kamer voor arbeidszaken van oordeel dat voor de voorgelegde vraag is voldaan aan de formele ontvankelijkheidsvereisten:

- 1°) Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd om de prejudiciële vraag te onderzoeken en te beantwoorden, aangezien deze vraag verband houdt met het gemeenschapsrecht en de uitlegging en de toepassing daarvan.
- 2°) De aan de prejudiciële vraag ten grondslag liggende feiten van het hoofdgeding en de communautaire en nationale bepalingen om dat geding te kunnen beslechten, alsook de tussen die bepalingen bestaande verhouding en de redenen waarom om een prejudiciële beslissing wordt verzocht, worden hieronder voldoende duidelijk weergegeven.
- 3°) De nationale bepaling waarvan de overeenstemming met het gemeenschapsrecht door de kamer voor arbeidszaken aan de orde is gesteld, is toepasselijk op het onderhavige geding, waarin het recht op een werkloosheidsuitkering is ontstaan doordat verzoekster haar enige

deeltijdarbeid [Or 4] definitief verloor, en om het bedrag ervan te bepalen heeft de beherende overheid de deeltijdcoëfficiënt toegepast op een manier die wordt geacht neer te komen op discriminatie op grond van geslacht. Aldus [lijkt] voormelde gemeenschapsbepaling [a priori toepasselijk] [omissis], aangezien de werkloosheidsuitkering binnen de werkingssfeer van die bepaling valt doordat zij behoort tot de wettelijke regeling die bescherming biedt tegen één van de in artikel 3, lid 1, van de richtlijn vermelde risico's en rechtstreeks en daadwerkelijk verband houdt met de bescherming tegen dat risico.

- 4°) De beslechting van het onderhavige beroep hangt af van de geldigheid van de litigieuze nationale bepaling. Indien die nationale bepaling strijdig met het Unierecht wordt geacht, moet dat hoger beroep immers worden toegewezen, moet dientengevolge het bestreden vonnis worden vernietigd en dient de in eerste aanleg geformuleerde vordering te worden ingewilligd. Indien die bepaling echter in overeenstemming met het Unierecht wordt geacht, moet het vonnis worden bevestigd, aangezien er geen andere zwaarwichtige argumenten zijn ter ondersteuning van verzoeksters vordering.

[omissis]

[omissis] [procedurele kwesties van nationaal recht]

[omissis]

I.- Feitelijk kader

De feitelijke omstandigheden [omissis] kunnen worden samengevat als volgt:

- a) María Plaza Bravo, geboren op 9 juni 1950, werkte vanaf 30 maart 1977, in dienst van handels[onderneming] NH Hoteles, S.L., als kamermeisje in het Hotel Canciller Ayala [omissis].
- b) Zij had met die onderneming een deeltijdarbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd [omissis] en had een arbeidstijd die neerkwam op 60 % van voltijdarbeid. Hiervoor kreeg zij een maandloon dat voor de laatste [Or 5] 180 dagen gemiddeld 1 544,52 EUR bedroeg, waarvoor zij socialezekerheidsbijdragen betaalde.
- c) Op 9 mei 2013 werd zij ontslagen in het kader van een procedure van collectief ontslag om economische, organisatorische en productiegerelateerde redenen, die gevolgen had voor meerdere vestigingen van de keten en in totaal 359 werknemers trof, van wie 317 vrouwen en 42 mannen. De ontslagbeslissing die de onderneming na akkoord van de personeelsvertegenwoordigers had genomen, is door de Sala de lo Social de

la Audiencia Nacional rechtmatig geacht bij beslissing van 15 juli 2013 [*omissis*], die bij arrest van 23 september 2014 werd bevestigd door de Sala de lo Social del Tribunal Supremo [*omissis*].

- d) Na haar ontslag verzocht verzoekster om toekenning van een werkloosheidsuitkering, hetgeen de Servicio Público de Empleo Estatal [op 15 mei 2013] met ingang van 10 mei 2013 inwilligde voor 720 dagen. [Oorspronkelijk werd haar een bedrag van **21,74 EUR** per dag toegekend. Dit bedrag was de resultante van de volgende berekeningen:

- 1) Berekening van de daguitkering (vóór aanpassingen) volgens de volgende formule: uitkering = berekeningsgrondslag x percentage, oftewel:

Berekeningsgrondslag (per dag): 51,73 EUR [gemiddelde van het onder b) vermelde maandloon van de laatste 180 dagen (1 554,52 EUR), gedeeld door 30 dagen]

Percentage: 70 %, toepasselijk op de berekeningsgrondslag gedurende de eerste zes maanden van de uitkering

(Dag)uitkering: 51,73 EUR x 70 % = 36,27 EUR/dag

- 2) Aanpassing van de daguitkering aan het maximumbedrag van de uitkering als vermeld in artikel 211, lid 3, van de Ley General de la Seguridad Social (algemene wet op de sociale zekerheid; hierna: „LGSS”)

- 2.1) Bepaling van het (maandelijkse) maximumbedrag, gebaseerd op de Indicador público de rentas de efectos múltiples (publieke inkomensindicator voor diverse doeleinden; hierna: „IPREM”) voor 2013, aan de hand van de volgende formule:

(Maandelijks) maximumbedrag =
 (IPREM + 1/6 IPREM) x 175 % (percentage voor de
 gezinssituatie van werknemers zonder kinderen ten laste)

[532,51 EUR (maandelijks IPREM van 2013) + 88,75 EUR (1/6 van dat IPREM)] x 175 % = 1 087,20 EUR (maandelijks maximumbedrag)

- 2.2) Bepaling van het (dagelijkse) maximumbedrag

Maandelijks maximumbedrag (1 087,20 EUR) / 30 = **36,24 EUR (dagelijks maximumbedrag)**

- 2.3) Aanpassing van het dagelijks maximumbedrag aan de deeltijdcoëfficiënt van 60 %, die overeenkomt met haar deeltijdarbeid van 60 %

$$36,24 \text{ EUR/dag} \times 60 \% = 21,74 \text{ EUR/dag}]$$

[omissis] [berekeningmethode voor de uitkering, zoals samengevat in de vorige toegevoegde paragraaf]

- e) Verzoekster heeft bij bezwaar verzocht om voormelde [deeltijd]coëfficiënt buiten toepassing te laten. Dit bezwaar is afgewezen bij beslissing [van de SPEE van 3 juli 2013] [omissis], die door de Juzgado de lo social n° 3 de Vitoria-Gasteiz op basis van artikel 211, lid 3, LGSS is bevestigd bij arrest van 30 juni 2014.

II.- Toepasselijke bepalingen

A.- Unierecht

Artikel 1 van richtlijn 79/7 van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid bepaalt: „Deze richtlijn beoogt de geleidelijke tenuitvoerlegging, voor wat betreft de in artikel 3 genoemde gebieden van de sociale zekerheid en van de andere factoren van sociale bescherming, van het beginsel van gelijke behandeling [Or 6] van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid, hierna ‚beginsel van gelijke behandeling’ genoemd.”

Wat de werkingssfeer betreft, bepaalt artikel 2: „Deze richtlijn is van toepassing op de beroepsbevolking – met inbegrip van zelfstandigen, van werknemers en zelfstandigen wier arbeid is onderbroken door ziekte, ongeval of onvrijwillige werkloosheid en van werkzoekenden – alsmede op gepensioneerde of invalide werknemers en zelfstandigen.”

In artikel 3, lid 1, onder a), staat te lezen: „Deze richtlijn is van toepassing op: a) de wettelijke regelingen die bescherming bieden tegen de volgende eventualiteiten: [...] – werkloosheid [...]”

Artikel 4 van de richtlijn bepaalt in lid 1: „Het beginsel van gelijke behandeling houdt in dat iedere vorm van discriminatie op grond van geslacht, hetzij direct, hetzij indirect door verwijzing naar met name echtelijke staat of gezinssituatie, is uitgesloten in het bijzonder met betrekking tot [...] – de berekening van de prestaties, waaronder begrepen verhogingen verschuldigd uit hoofde van de echtgenoot en voor ten laste komende personen, alsmede de voorwaarden inzake duur en behoud van het recht op de prestaties.”

B.- Spaans recht

De voor het hele grondgebied geldende nationale wetsbepaling die met name relevant is voor de beslechting van het onderhavige geding en waarvan de overeenstemming met het gemeenschapsrecht aan de orde is gesteld, is artikel 211, lid 3, derde alinea, LGSS, zoals goedgekeurd bij Real Decreto Legislativo 1/1994, de 20 de junio (koninklijk wetgevend decreet 1/1994 van 20 juni 1994), waarin is bepaald: „*in geval van werkloosheid door verlies van deeltijd- of voltijdarbeid, worden de in de vorige alinea's vermelde minimum- en maximumbedragen van de uitkering bepaald op basis van de publieke inkomensindicator voor diverse doeleinden, die wordt berekend op basis van de gemiddelde arbeidstijd in de periode van de laatste 180 dagen zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, waarbij dit gemiddelde wordt gewogen in verhouding tot het in die periode vervulde aantal arbeidsdagen in deeltijd of in voltijd.*”

Opgemerkt moet worden dat de huidige versie van de bepaling, die om chronologische redenen in casu toepassing vindt, de versie is van Real Decreto Ley 20/2012, de 13 de julio, waarvan de vorige versie luidde als volgt: „*in het geval van werkloosheid wegens verlies van deeltijdarbeid, worden de in de vorige alinea's vermelde minimum- en maximumbedragen van de uitkering bepaald op basis van de publieke inkomensindicator in verhouding tot de vervulde arbeidstijd.*”

Vóór de wijziging bij [omissis] [Real Decreto Ley 20/2012] gold dat wanneer een werknemer gewoonlijk in deeltijd werkte en kort voor zijn werkloosheid in voltijd was gaan werken, de in aanmerking genomen minimum- en maximumbedragen [omissis] [werden berekend] alsof hij [Or 7] in voltijd had gewerkt. Deze wijziging beoogde dat voorschrift toepasselijk te verklaren ongeacht of de werkloosheid resulteerde uit verlies van deeltijdarbeid dan wel voortvloeide uit verlies van voltijdarbeid.

De litigieuze bepaling moet worden beoordeeld in samenhang met het algemene voorschrift van de eerste twee alinea's van dat lid 1, krachtens hetwelk „het maximumbedrag van de werkloosheidsuitkering 175 % bedraagt van de publieke inkomensindicator voor diverse doeleinden, behoudens wanneer de werknemer één of meer kinderen ten laste heeft; in dat geval is dat bedrag respectievelijk 200 en 225 % van die indicator. Het minimumbedrag van de werkloosheidsuitkering is 107 of 80 % van de publieke inkomensindicator voor diverse doeleinden, naargelang de werknemer al dan niet kinderen ten laste heeft”.

Om de in de prejudiciële vraag aan de orde zijnde problematiek juist te begrijpen, moet in herinnering worden gebracht dat in de eerste alinea van voormeld lid 1 is bepaald dat „[d]e berekeningsgrondslag van de werkloosheidsuitkering [...] het gemiddelde [is] van de premiegrondslag voor die eventualiteit gedurende de laatste 180 dagen van de periode als bedoeld in lid 1 van het vorige artikel” en dat in lid 2 staat te lezen dat „[h]et bedrag van de uitkering wordt bepaald door de

volgende percentages op de berekeningsgrondslag toe te passen: 70 % in de eerste 180 dagen en 50 % vanaf 181ste dag.”

Daarnaast zij ook herinnerd aan Real Decreto Ley 3/2004, de 25 de junio, waarbij de publieke inkomensindicator voor diverse doeleinden (IPREM) is gecreëerd om te worden gebruikt als indicator of referentie voor het inkomensniveau dat dient om het bedrag van bepaalde uitkeringen te bepalen of om toegang te krijgen tot bepaalde voordelen, uitkeringen of overheidsdiensten, en met name – zoals aangegeven in artikel 3, lid 2, onder a) ervan – voor de vaststelling van de minimum- en maximumbedragen van de werkloosheidsuitkering, zoals vastgesteld in artikel 211, lid 3, LGSS.

III.- Motivering van de verwijzingsbeslissing

De prejudiciële vraag ziet op de strekking van artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7.

Alvorens de onderliggende redenen uiteen te zetten, dient te worden herinnerd aan de rechtspraak die het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft ontwikkeld in het arrest [Elbal Moreno (C-385/11, EU:C:2012:746)], dat is geweest in een zaak die een aantal gelijkenissen vertoont met het onderhavige geding, en waaruit enkele uitleggingscriteria kunnen worden afgeleid die de strekking van voormelde communautaire bepaling kunnen helpen verduidelijken en die zeer nuttig zijn om de onderhavige prejudiciële vraag te onderbouwen, aangezien die criteria – die weliswaar [Or 8] specifiek verwijzen naar één van de vereisten om in aanmerking te komen voor het ouderdomspensioen van het Spaanse socialezekerheidsstelsel – een algemeen karakter hebben en dus op andere uitkeringen kunnen worden toegepast.

Op basis van die criteria kan worden gesteld dat een nationale bepaling die tot gevolg heeft dat deeltijdwerkers bij de toegang tot socialezekerheidsuitkeringen ongunstiger worden behandeld dan voltijdwerkers, zonder dat dit verschil in behandeling is gerechtvaardigd en noodzakelijk is om het nagestreefde doel te bereiken, als indirecte discriminatie op grond van geslacht schending oplevert van artikel 4, lid 1, van richtlijn 89/7/EG, aangezien de meerderheid van de deeltijdwerkers bestaat uit vrouwen.

Met betrekking tot deze rechtspraak moeten, alvorens de argumenten ten gronde worden uiteengezet, enkele opmerkingen worden gemaakt om de kern van de problematiek duidelijker naar voren te brengen.

* Allereerst is die rechtspraak van het Hof eveneens toepasselijk op het onderhavige geding, aangezien de richtlijn de berekening van [werkloosheids]uitkeringen uitdrukkelijk vermeldt bij de gevallen die onder het discriminatieverbod vallen.

* Daarnaast zij geconstateerd dat twee jaar nadat het Hof genoemd arrest heeft gewezen, deeltijdarbeid in Spanje – zoals algemeen bekend is en door de Abogado del Estado in zijn memorie is erkend – nog steeds grotendeels door vrouwen wordt uitgeoefend. Dit gegeven vindt ook steun in de arbeidskrachtenenquête die het Instituto Nacional de Estadística (Nationaal Bureau voor de Statistiek) voor december 2014 heeft opgesteld, waaruit blijkt dat 25,3 % van het totale aantal werkzame vrouwen in Spanje in deeltijd werkt (één op vier vrouwen), terwijl dit percentage voor mannen slechts 7,8 % bedraagt (één op 12,5 mannen).

In deze omstandigheden zijn twee stappen nodig ter onderbouwing van de conclusie dat de litigieuze nationale bepaling het door artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7 opgelegde verbod van indirecte discriminatie op grond van geslacht kan schenden.

De aan de onderhavige redenering ten grondslag liggende premisse is dat de betrokken nationale bepaling leidt tot een ongelijke behandeling ten nadele van deeltijdwerkers door te bepalen dat het maximumbedrag van de werkloosheidsuitkering wordt vastgesteld met inachtneming van de IPREM die wordt berekend op basis van de gemiddelde arbeidstijd in de laatste 180 dagen.
[Or 9]

Voor het bestaande verschil in behandeling denke men aan een deeltijdwerker die – zoals verzoekster – geen kinderen ten laste heeft en in de 180 dagen vóór het tijdstip waarop hij werkloos is geworden, een arbeidstijd vervult die 60 % bedraagt van die van een voltijdwerker, een gemiddeld maandloon krijgt van 1 554,52 EUR, waarvoor hij volledige socialezekerheidsbijdragen betaalt, en na 36 jaar zijn betrekking verliest. Als werkloosheidsuitkering zal hij maandelijks 652,20 EUR (21,74 EUR x 30 dagen) krijgen, terwijl een voltijdwerker in een soortgelijke gezinssituatie, die hetzelfde loon krijgt en evenveel socialezekerheidsbijdragen betaalt, een uitkering van 1 087,20 EUR (36,24 EUR x 30 dagen) krijgt.

Hierop aansluitend blijkt dat de toepassing van de litigieuze bepaling – hoewel zij neutraal is geformuleerd, aangezien zij ook geldt voor een voltijdwerker die de laatste 180 dagen voorafgaand aan zijn werkloosheid in deeltijd heeft gewerkt – de facto meer ingrijpende nadelige gevolgen heeft voor een veel groter aantal deeltijdwerkers.

Bij wijze van conclusie van deze eerste stap moet worden vastgesteld dat noch de Abogado del Estado noch het Openbaar Ministerie vraagtekens hebben geplaatst bij de geldigheid van de premisse van de onderhavige redenering, aangezien zij hun argumenten toespitsten op factoren die de maatregel rechtvaardigen. Bovendien geeft de Abogado del Estado – die optreedt als vertegenwoordiger van de verwerende overheidsdienst – uitdrukkelijk toe dat die vaststelling klopt.

De tweede stap van de redenering betreft specifiek het onderzoek van het redelijke en evenredige karakter van de litigieuze bepaling.

Volgens dit Tribunal wordt voormelde bepaling echter niet gerechtvaardigd door objectieve omstandigheden en leidt zij tot een kennelijk onevenredig resultaat vanuit het perspectief van het recht op een gelijke behandeling en het verbod van discriminatie op grond van geslacht, aangezien beide categorieën werknemers – afhankelijk van hun loon – dezelfde bijdrage betalen om bij werkloosheid bescherming te genieten, maar zeer verschillende uitkeringen krijgen. Dit verschil in behandeling treft voornamelijk vrouwen en neemt toe naarmate de deeltijdcoëfficiënt groter is.

In dit verband zij geconstateerd dat het weliswaar gerechtvaardigd en evenredig voorkomt dat de berekeningsgrondslag van de werkloosheidsuitkering overeenkomstig artikel 211, lid 1, eerste alinea, LGSS wordt berekend op basis van de daadwerkelijk betaalde bijdragen, hetgeen inhoudt dat het bedrag daarvan lager is wanneer steeds in voltijd arbeid is verricht (en overeenkomstige bijdragen zijn betaald), waarbij het bedrag van de uitkering resulteert uit de toepassing van een bepaald percentage op de berekeningsgrondslag, maar dat er geen enkele objectieve reden bestaat om het maximumbedrag van de in het algemeen vastgestelde uitkering te verminderen op basis van de gemiddelde arbeidstijd van de laatste 180 dagen, hetgeen voor deeltijdwerkers [Or 10] inhoudt dat het maximumbedrag afneemt door toepassing van de met hun overeenkomst overeenkomende deeltijdcoëfficiënt.

De toepassing van deze deeltijdcoëfficiënt heeft niet alleen een pervers effect vanuit billijkheidsoogpunt en vanuit het perspectief van de gelijke behandeling op grond van geslacht, maar ook vanuit het perspectief van het contributiebeginsel en het evenredigheidsbeginsel bij de berekening van de werkloosheidsuitkering, aangezien een deeltijdwerker die, zoals verzoekster, bijdraagt voor een maandloon van 1 554,52 EUR, een maandelijkse uitkering van 652,20 EUR krijgt, terwijl een voltijdwerker die in dezelfde referentieperiode hetzelfde loon krijgt en evenveel socialezekerheidsbijdragen betaalt, een uitkering van 1 087,20 EUR krijgt.

Het openbaar ministerie rechtvaardigt het verschil in behandeling – behalve door middel van irrelevante verwijzingen naar de werkloosheidsvergoedingen, waarbij niet hoeft te worden stilgestaan omdat de in casu onderzochte uitkering geen bijstand is – door onder verwijzing naar de toelichting op het [Real Decreto Ley 3/2012, de 10 de febrero, de medidas urgentes para la reforma del mercado laboral (koninklijk wetsdecreet 3/2012 van 10 februari 2012 houdende dringende maatregelen ter hervorming van de arbeidsmarkt)] te wijzen op de noodzaak om te zorgen voor een meer rationele en uniforme wettelijke regeling inzake de toegang tot uitkeringen en vergoedingen voor deeltijdcontracten teneinde de bestaande inconsistenties te verhelpen, en op de noodzaak om de naleving van het gelijkheidsbeginsel te verzekeren en de band tussen het actieve en passieve werkgelegenheidsbeleid te versterken. Dit soort algemene argumenten, die geen

verband houden met de concrete problematiek die in casu aan de orde is, kunnen niet overtuigen. Dit is vooral het geval omdat die bepaling – zoals reeds in punt II is uiteengezet – reeds bestond voordat de betrokken bepaling is vastgesteld. Daarnaast is onduidelijk welk verband kan bestaan tussen een dergelijke bepaling en het actieve en passieve werkgelegenheidsbeleid. Tot slot is discriminatie tussen deeltijd- en voltijdwerkers niet weggewerkt doordat de litigieuze bepaling, om mogelijke misbruiken en onregelmatigheden te voorkomen, inmiddels van toepassing is ongeacht of de werkloosheid resulteert uit verlies van deeltijdwerk dan wel voortvloeit uit verlies van voltijdwerk.

De vertegenwoordiger van het Openbaar Ministerie voegt hieraan toe dat de betrokken maatregel wordt gerechtvaardigd door het feit dat de IPREM rekening houdt met het minimumloon van voltijdarbeid, zodat het bedrag ervan naar evenredigheid moet worden verminderd wanneer het gaat om deeltijdarbeid, zodat beide soorten werk gelijk worden behandeld. Dit Tribunal is het oneens met die vaststelling, aangezien de IPREM een specifiek geldingsbereik heeft, zoals bepaald in Real Decreto Ley 3/2004, dat verschilt van het geldingsbereik van het Salario Mínimo Interprofesional (gewaarborgd interprofessioneel minimumloon; hierna: „SMI”), zoals geregeld in artikel 27 van de Texto Refundido del Estatuto de los Trabajadores, aprobado por Real Decreto Legislativo 1/1995, de 24 de marzo (gecodificeerde tekst van het werknemersstatuut, goedgekeurd bij koninklijk wetgevend decreet 1/1995 van 24 maart 1995), en die indicatoren verschillen van bedrag. Aldus bedroeg het jaarlijkse IPREM-bedrag – dat wordt vastgesteld in het kader van de Ley de Presupuestos (begrotingswet) – in 2013 7 455,14 EUR (Ley 17/2012, de 27 de diciembre), terwijl het SMI – dat door de regering wordt vastgesteld – [Or 11] 9 034, 20 EUR bedroeg voor voltijdwerkers (Real Decreto 1717/2012, de 28 de diciembre). In beide gevallen is sprake van uitkeringen voor een dertiende en een veertiende maand.

Ter rechtvaardiging van de litigieuze wetsbepaling verwijst de Abogado del Estado naar het contributiebeginsel en het beginsel van evenwicht en financiële houdbaarheid van het socialezekerheidsstelsel, met het betoog dat het contributiebeginsel wordt gekenmerkt door evenredigheid tussen de aan de werknemer toegekende uitkering en de door die werknemer betaalde bijdrage, terwijl het beginsel van evenwicht en financiële houdbaarheid van het socialezekerheidsstelsel vereist dat overeenstemming bestaat tussen de betaalde bijdragen en de rechten op socialezekerheidsuitkeringen. Bij de uiteenzetting van deze argumentatie wijst de Abogado del Estado evenwel erop dat het evenredigheidsbeginsel rechtvaardigt dat de werkloosheidsuitkering van deeltijdwerkers in de regel minder bedraagt dan die van voltijdwerkers, aangezien zij een lager loon krijgen en dientengevolge ook lagere bijdragegrondslagen gelden voor de berekening van die werkloosheidsuitkering. Dit aspect is hier echter niet aan de orde. In plaats van af te doen aan de door dit Tribunal voorgestane zienswijze dat de maatregel niet is gerechtvaardigd, versterkt dat argument veeleer die opvatting, aangezien de betrokken maatregel – zoals

hierboven is uiteengezet – het contributiebeginsel en het evenredigheidsbeginsel duidelijk en kennelijk schendt.

Derhalve is dit Tribunal van oordeel dat het feit dat het maximumbedrag van de werkloosheidsuitkering voor deeltijdwerkers die hun enige betrekking verliezen, op basis van de met hun overeenkomst overeenkomende deeltijdcoëfficiënt aan een extra maximum wordt onderworpen, [omissis] leidt tot een indirecte, ongerechtvaardigde en onevenredige discriminatie op grond van geslacht, die schending oplevert van artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7.

Tot slot zij benadrukt dat de betrokken maatregel – zoals ter terechtzitting in tegenwoordigheid van partijen en het openbaar ministerie is uiteengezet en niet door hen is betwist – op tweeërlei wijze nadelig is voor deeltijdwerkers, aangezien zij niet alleen een aanmerkelijk lagere werkloosheidsuitkering krijgen, maar ook de nadelige gevolgen van deze vermindering ondervinden bij toekomstige uitkeringen, doordat de bijdragegrondslag vermindert in de periode waarin zij een werkloosheidsuitkering krijgen en het bedrag van de uitkering dienovereenkomstig afneemt. Dat nadeel komt des te duidelijker tot uiting wanneer het gaat om oudere werknemers, zoals verzoekster, voor wie de werkloosheidsperiode met lagere bijdragen noodzakelijkerwijs in aanmerking zal worden genomen voor de berekening van hun ouderdomspensioen.

Gelet op een en ander en overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, **[Or 12]**

[omissis]

[omissis] [procedurele overwegingen en herhaling van de prejudiciële vraag]